

Un debut usturător de inteligent... Cu *Asimetric* vei deveni un cititor mai bun, un observator mai atent. Un roman care ascute simțurile.

— The New York Times

LISA HALLIDAY

Asimetric

LUI ALICE ÎNCEPUSE SĂ I SE CAM IA de statul ăsta de una singură, fără să facă nimic: mai încerca din când în când să citească din cartea pe care o ținea în poală, dar era aproape toată numai paragrafe lungi, fără vreo linie de dialog, și ce carte-i aia, se întreba Alice, care n-are dialoguri?

Se gândea (cam prostește, ce-i drept, fiindcă nu era chiar as când venea vorba să ducă lucrurile la bun sfârșit) că într-o zi ar putea scrie ea însăși o carte, când lângă ea s-a așezat un bărbat cu bucle de culoarea cositorului. Ținea în mână un cornet de înghețată de la toneta Mister Softee din colț.

— Ce citești?

Alice i-a arătat.

— E aia cu pepenii roșii?

Alice încă nu ajunsese la partea cu pepenii roșii, dar a încuviințat oricum din cap.

— Ce mai citești în rest?

— O, vechituri, în mare parte.

Au stat o vreme în tăcere, bărbatul mâncându-și înghețata și Alice prefăcându-se că citește. Doi tipi care făceau jogging au întors capul după ei, în trecere. Alice știa cine este el – știuse din clipa în care se așezase lângă ea, făcându-i obrajii să ia culoarea pepenilor –, dar în uimirea ei nu putea decât să

continue să se uite fix, ca un pitic de grădină conștiincios, la paginile care îi așteptau deschise, nepăsătoare, în poală. Ar fi putut la fel de bine să fie făcute din beton.

— Așadar, a spus bărbatul, ridicându-se. Cum te cheamă?

— Alice.

— Căreia-i plac vechiturile. Ne mai vedem pe-aici.

Duminica următoare, Alice stătea în același loc, încercând să citească o altă carte, de data asta despre un vulcan înfuriat și un rege înfoiat.

— Tu, a spus el.

— Alice.

— Alice. De ce citești chestia aia? Credeam că vrei să te faci scriitoare.

— Cine-a zis?

— Păi, nu tu?

Mâna i-a tremurat ușor în timp ce a rupt un pătrățel de ciocolată și i l-a întins.

— Mulțumesc, a spus Alice.

— Nu-ți vace griji, a răspuns el.

Alice i-a aruncat o privire curioasă în timp ce mușca din bucata de ciocolată.

— Nu știi poanta? Un bărbat care zbura către Honolulu își întreabă vecinul de scaun: „Scuzați-mă, cum se pronunță corect, *Hawaii* sau *Havaii*?“ „*Havaii*“, îi răspunde celălalt. „Mulțumesc“, spune primul. Și tipul îi răspunde: „Nu vă vaceți griji.“

Încă mestecând, Alice a izbucnit în râs.

— Asta-i o poantă evreiască?

Scriitorul și-a pus picior peste picior și și-a încrucișat brațele.

— Tu ce crezi?

A treia duminică, a adus două cornete de la Mister Softee și i-a oferit unul. Alice l-a acceptat, la fel ca pe ciocolată, pentru că începuse să se topească și, oricum, multiplii laureați ai Premiului Pulitzer nu au obiceiul să umble de colo-colo otrăvind oamenii.

Și-au mâncat înghețatele și s-au uitat la o pereche de porumbei care ciuguleau dintr-un pai. Alice, ale cărei sandale albastre se asortau cu modelul în zigzag de pe rochie, a îndoit un picior în lumina soarelui, a lene.

— Așadar, domnișoară Alice. Te bagi?

L-a privit.

A privit-o.

Alice a răs.

— Te bagi? a repetat el.

Întorcându-se la cornetul ei:

— Păi, nu văd de ce n-aș face-o.

Scriitorul s-a ridicat ca să-și arunce șervețelul la coș, apoi s-a întors la ea.

— Sunt o mulțime de motive pentru care ai putea să n-o faci.

Alice l-a privit chiorâș și a zâmbit.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și cinci.

— Prieten?

A dat din cap că nu.

— Serviciu?

— Sunt asistent editorial. La Gryphon.

Cu mâinile în buzunare, și-a ridicat un pic bărbia, semn că asta părea să aibă sens.

— Bine. Vrei să facem o plimbare împreună sâmbăta viitoare?

Alice a dat din cap că da.

— Tot aici, la patru?

A dat iar din cap.

— Ar trebui să-ți iau numărul. În caz că intervine ceva.

În timp ce un alt tip care făcea jogging a întors capul după bărbat, Alice i-a notat numărul pe semnul de carte.

— N-ai să mai știi unde-ai rămas, a spus scriitorul.

— E în regulă, a răspuns Alice.

Sâmbătă a plouat. Alice stătea pe podeaua cadrilată din baie, încercând să-și repare scaunul de toaletă rupt cu un cuțit teșit, dintre cele pentru întins untul. Chiar atunci i-a sunat mobilul: NUMĂR NECUNOSCUT.

— Alo, Alice? Aici Mister Softee. Unde ești?

— Acasă.

— Și unde-i asta?

— Bulevardul 85, colț cu Broadway.

— A, păi e la doi pași. Ar merge să legăm două cutii de conserve cu o frânghie de la mine până la tine.

Alice și-a închipuit o frânghie săltând ca o coardă pentru sărituri peste Amsterdam¹, tremurând între ei de fiecare dată când ar fi vorbit.

— Așadar, domnișoară Alice. Cum să facem? Ai vrea să vii până aici, să stăm un pic de vorbă? Sau să ne plimbăm în altă zi?

— Vin acolo.

— Vii aici. Foarte bine. Patru și jumătate?

Alice și-a notat adresa pe un plic mototolit. Apoi și-a astupat gura cu mâna și a așteptat.

— De fapt, hai să fie cinci. Ne vedem aici la cinci?

Ploaia inundase trecerile de pietoni și i-a udat learcă picioarele. S-ar fi zis că taxiurile care înspumau străzile

dezlânate ale Amsterdamului circulau mai rapid decât pe vreme uscată. Ca să îi facă loc, portarul s-a făcut una cu peretele și Alice a pătruns în clădire cu un aer hotărât: cu pașii mari și pomeții ridicați, scuturându-și umbrela. Liftul era placat de sus până jos cu alamă scorjtită. Ori etajele erau foarte înalte, ori liftul se mișca foarte lent, cert e că a avut destul timp să se încrunte la reflexiile deformate, ca de bălci, ale chipului ei din oglindă și să-și facă nu puține griji în legătură cu ce avea să se întâmple mai departe.

Ușile liftului s-au deschis spre un coridor cu alte șase uși gri. Era pe punctul de a ciocăni la prima dintre ele când o altă ușă, de pe partea cealaltă a liftului, s-a crăpat scoțând la iveală un braț care ținea un pahar.

Alice a acceptat paharul, plin cu apă.

Ușa s-a închis.

Alice a luat o înghițitură.

A doua oară când s-a deschis, a părut că ușa s-a dat de perete de una singură. Cu paharul încă în mână, Alice a înaintat cu pas șovăielnic pe un hol scurt, care se deschidea într-o încăpere de un alb strălucitor. Acolo, printre alte lucruri, se găseau un birou de proiectant și un pat neobișnuit de mare.

— Arată-mi poșeta, s-a auzit din spate vocea lui.

I-a arătat-o.

— Acum deschide-o. Din motive de securitate.

Alice și-a pus poșeta pe măsura de sticlă dintre ei și a desfăcut-o. Și-a scos portofelul: bărbătesc, din piele maro, ferfenițit de atâta purtare. Un loz pe care dăduse un dolar și care făcuse tot atâta. Un strugurel. Un pieptene. Un rând de chei. O agrafă. Un creion mecanic. Câteva monede răzlețe și, în cele din urmă, trei tampoane pe care le-a ținut în palmă ca pe niște gloanțe. Ups. Brrr.

— Telefon nu?

— L-am lăsat acasă.

A luat portofelul și a râcâit un petic de piele care se desprinsese.

— Țta-i vai și-amar, Alice.

— Știu.

A deschis portofelul și i-a scos rând pe rând cardul de debit, cardul de credit, un card cadou de la Dunkin' Donuts, permisul auto, legitimația de student și douăzeci și trei de dolari în bancnote. A ridicat unul dintre carduri:

— *Mary-Alice*.

Alice și-a încrețit nasul.

— Nu prea-ți place partea cu Mary.

— Ție-ți place?

Pentru o clipă, a șovăit între a se uita la ea sau la card, ca și cum ar fi încercat să se hotărască ce versiune a ei preferă. Apoi a dat din cap, a strâns cardurile într-un teanc îngrijit și le-a prins laolaltă cu bancnotele folosind un elastic de birou, apoi a vârat teancul înapoi în poșetă. Portofelul l-a azvârlit într-un coș de gunoi zăbreilit care conținea deja un con alb de hârtie – un manuscris aruncat. Priveliștea a părut să-i pricinuiască o iritare pasageră.

— Așadar, *Mary-Alice*...

S-a așezat și i-a făcut semn și ei s-o facă. Fotoliul lui pentru citit era din piele neagră și jos, ca al unui Porsche.

— Ce altceva pot să mai fac pentru tine?

Alice s-a uitat de jur împrejur. Pe biroul de proiectant, un manuscris nou-nouț aștepta să fie băgat în seamă. În spatele biroului, două uși de sticlă glisante dădeau într-un balcon micuț, adăpostit de ploaie de cel de deasupra lui. În spatele ei, patul enorm era strâns atât de îngrijit, încât părea cu totul și cu totul neprimitor.

— Vrei să ieșim pe balcon?

— Bine.

— Nimeni nu aruncă pe nimeni peste balustradă, de acord?

Alice i-a zâmbit și rămânând la un metru și jumătate de el, i-a întins o mână. Scriitorul și-a coborât privirea și i-a examinat-o îndelung, cu un aer dubitativ, ca și cum acolo, în palma ei, ar fi fost incrustate toate argumentele pro și contra ale tuturor străngerilor de mână din viața lui.

— Dacă mă gândesc mai bine... a spus atunci. Vino-n-coace.

Pielea îi era brăzdată și răcoroasă.

Buzele îi erau moi – dar în spatele lor erau dinții.

La ea la birou, pe peretele din hol, tronau înrămate nu mai puțin de trei diplome ale Premiului Național de Carte purtând numele lui.

A doua oară, când a ciocănit, s-au scurs vreo câteva secunde bune fără vreun răspuns.

— Sunt eu, i-a spus Alice ușii din fața ei.

Ușa s-a crăpat și prin crăpătură, o mână i-a întins o cutie.

Alice a luat cutia.

Ușa s-a închis.

Lincoln Stationers, așa scria pe cutie, cu litere aurii incrustate elegant. Înăuntru, sub o folie protectoare din hârtie de mătase, era un portofel într-o nuanță de burgund, cu un compartiment pentru monede cu închizătoare metalică.

— Doamne, Dumnezeu! a exclamat Alice. Este atât de draguț. Îți mulțumesc.

— Nu-ți vace griji, a răspuns ușa.

Din nou, a primit un pahar cu apă.